

Arrest

nr. 200 972 van 9 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNES
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 9 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. VANCRAEYNES verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 13 september 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 25 september 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 15 februari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 6 december 2016.

1.3. Op 4 april 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 5 april 2017 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een seculiere Arabier te zijn met de Irakese nationaliteit. U werd geboren op 21 oktober 1978 in de wijk Adhamiya in Bagdad. Uw vader is qua religie ook seculier ingesteld, uw moeder is soennitische. U zou door uw kennissen als sjiiet gezien worden.

Toen u nog kind was, verhuisde u met uw gezin naar de wijk Kreaat in Bagdad. In 1989 verhuisden jullie naar de wijk Dora. Van 1996 tot 2000 deed u uw dienstplicht bij het leger. Uw rang was jundi, soldaat. Daarna ging u tot 2004-2005 aan het werk als elektricien en loodgieter. In 2005 werd uw vader, een voormalig explosievenexpert en commandant bij het leger van Saddam Hussein, benaderd door een voormalige collega van hem die bij Al Qaeda gegaan was. Deze ex-collega wou dat uw vader ook Al Qaeda zou vervoegen, maar uw vader weigerde dat. Na zijn weigering werd uw vader zwaargewond bij een aanslag op zijn leven: een bom ontplofte toen hij het portier van zijn wagen opende. De ex-collega zou voor die aanslag verantwoordelijk zijn.

U en uw familie verhuisden toen, in 2005, van Dora terug naar Kreaat. Na een negental maanden daar verhuisden jullie naar een andere woning, maar nog steeds binnen Kreaat. U oefende er verschillende jobs uit: u werkte aan generatoren, repareerde motorfietsen, werkte als timmerman en uiteindelijk als lasser. Op 20 september 2005 huwde u met S.(...) S.(...) H.(...) A.(...) B.(...). Met haar kreeg u twee dochters: F.(...) in 2006 en M.(...) in 2014.

In 2007 en in 2011 stierf telkens een oom van u langs moederskant, maar u ziet geen verband met andere problemen die uw familie zou gekend hebben.

In mei 2014, op een zondag, was u met uw vader onderweg naar de laswinkel waar u werkte toen u vanuit een wagen beschoten werd. U en uw vader slaagden erin om te vluchten. U keerde terug naar huis en ging in een andere laswinkel werken. In september 2014 vertrokken uw ouders naar Turkije, waar ze momenteel nog steeds verblijven. Uw broer M.(...) A.(...) H.(...) A.(...) (X) verliet Irak ook, maar reisde samen met jullie neven door naar België en arriveerde in augustus 2015. Zelf bleef u met uw gezin nog even in Irak, maar u kon de huur voor de grotere gezinswoning niet langer betalen en verhuisde binnen Kreaat naar een andere woning. U verliet Irak met uw gezin op 10 december 2014 en ging naar Turkije, van waaruit u later samen met uw schoonbroer en diens broers doorreisde richting België. U arriveerde op 13 september 2015 en vroeg asiel aan bij de Belgische autoriteiten op 25 september 2015.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw nationaliteitsbewijs, identiteitskaart, woonkaart, paspoort en huwelijksakte (originelen); een UNHCR-document i.v.m. uw asielaanvraag in Turkije, de legerbadge van uw vader en foto's van de verwondingen van uw vader na de aanslag op zijn leven in 2005 (kopieën).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken dat u in Irak een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Aan uw verklaringen kan immers geen geloof worden gehecht.

Eerst en vooral moet worden opgemerkt dat uw verklaringen over de schietpartij tegen u en uw vader uit mei 2014 zich kenmerken door tegenstrijdigheden, en dat daarnaast ook tegenstrijdigheden en bevreemdende elementen werden vastgesteld bij het vergelijken van uw verklaringen en die van uw broer M.(...) H.(...) A.(...).

Zo valt op dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), bij het beschrijven van de schietpartij uit mei 2014, impliceert dat enkel uw vader beschoten werd. U zei dat een moordpoging op uw vader werd ondernomen, dat hij er niet veel details over vertelde maar dat hij beschoten werd vanuit een voorbijrijdende auto en dat u, aangezien de moordpoging op hem mislukt was, het risico liep om in zijn plaats vermoord te worden (Vragenlijst 3.5). Die verklaringen impliceren duidelijk dat u zelf niet aanwezig was bij het schietincident, een indruk die ten eerste wordt versterkt wanneer u bovendien zegt dat u zelf persoonlijk niets heeft meegemaakt (Vragenlijst 3.5). Op het CGVS echter verklaart u dat u met uw

vader op straat was toen de schietpartij plaatsvond en dat u dus wél aanwezig was (CGVS p. 6). Wanneer u met uw tegenstrijdige verklaringen over uw aanwezigheid geconfronteerd wordt, herhaalt u enkel dat u er wel bij was en zegt u daarna dat u niet gezegd heeft van niet en dat u vragen gesteld werden over de specialisatie van uw vader (CGVS p. 10), hetgeen geen uitleg biedt over wat u dan wel precies bedoelde met uw verklaringen op de DVZ. Deze inconsistente verklaringen over of u nu wel of niet aanwezig was bij de schietpartij op uw vader doen twijfelen aan de waarachtigheid van uw beweringen.

Er dient daarnaast te worden opgemerkt dat uw broer M.(...) H.(...) A.(...), in zijn interview op de DVZ, enkel sprak over verbale bedreigingen tegenover uw vader, en geen enkele melding maakte van een schietincident (Vragenlijst M.(...) 3.5). Nochtans moet hij daarvan op de hoogte zijn geweest: volgens uw eigen verklaringen belde u hem de middag van het incident op om hem te vragen om naar huis te komen en hem te vertellen wat er gebeurd was (CGVS p. 8). Daarnaast werd ook opgemerkt dat uw broer M.(...) melding maakt van nog een volgende incident in juli 2014, waarbij hij op dezelfde manier als u en uw vader beschoten werd vanuit een voorbijrijdende auto terwijl hij zijn winkel aan het openen was (CGVS M.(...) p. 12). Wanneer hem op het CGVS gevraagd werd waarom hij over de schietpartijen die hij vermeldt niets gezegd had op de DVZ, beweert hij dat hij daarvoor niet voldoende tijd had gekregen (CGVS M.(...) p. 12). Nochtans werd hem op de DVZ expliciet gevraagd of hij geen persoonlijke problemen had meegemaakt en werd hem zo dus wel degelijk de mogelijkheid geboden om uit te weiden over andere incidenten. Zijn antwoord op die vraag was echter negatief (Vragenlijst M.(...) 3.5). Zelf vermeldde u tijdens uw gehoor op het CGVS ook niets over een schietpartij die tegen uw broer zou gericht zijn. Sterker nog: u antwoordde negatief op de vraag of uw broer nog individuele problemen had gekend en zei dat jullie allemaal hetzelfde probleem hadden (CGVS p. 4). Dergelijke frappante inconsistenties over het al dan niet plaatsvinden van een tweede schietpartij halen de algemene geloofwaardigheid van het verhaal van u en uw broer sterk onderuit.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat u tijdens uw interview op de DVZ nog zei dat de recente moordpoging op uw vader plaatsvond in augustus 2014 (Vragenlijst 3.5), tijdens uw gehoor op het CGVS beweerde u dat die plaatsvond in mei 2014 (CGVS p. 6). Wanneer u geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdigheid, bevestigt u enkel dat u er zeker van bent dat het incident plaatsvond in mei (CGVS p. 10), hetgeen op geen enkele manier verklaart waarom u op de DVZ beweerde dat het schietincident plaatsvond in augustus 2014.

Daarnaast werd ook opgemerkt dat uw broer M.(...) H.(...) A.(...) in zijn DVZ-interview beweerde dat het schietincident plaatsvond in mei 2015, en dat hij tijdens zijn gehoor op het CGVS sprak over mei 2014 (CGVS M.(...) p. 11). Wanneer hij met die tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, zegt hij enkel dat hij zich vergist heeft (CGVS M.(...) p. 12-13), hoewel ook aan hem zijn verklaringen op de DVZ werden voorgelezen in het Arabisch en hij ze ondertekende ter bevestiging. Dergelijke tegenstrijdige verklaringen over het tijdstip van het incident doen nog meer twijfelen of de feiten die u inriep werkelijk hebben plaatsgevonden.

Ook in de verklaringen van u en uw broer M.(...) H.(...) A.(...) over wie verantwoordelijk was voor de schietpartij op uw vader, werden tegenstrijdigheden aangetroffen. Zelf zei u op de DVZ dat de belagers onbekenden waren, maar dat u vermoedt dat ze voor de overheid werken (Vragenlijst 3.5). Op het CGVS geeft u meer uitleg: u veronderstelt dat de belagers actief zijn bij de Badrmilities. Dat vermoeden baseert u op het feit dat u hun werkwijze herkent en daarnaast denkt u dat de mannen tot de Badrmilities behoren omdat ze langs de nabijgelegen controlepost konden passeren (CGVS p.7). Uw broer M.(...) daarentegen beweert dat het met zekerheid geweten is dat de belagers tot de Badrmilities behoren: volgens zijn verklaringen heeft de bemanning van de controlepost, die met u en uw vader spraken na de schietpartij, dat eenvoudigweg tegen u verteld en waren zij zeker omdat de mannen hun Badr-badges aan de controlepost hadden laten zien (CGVS M.(...) p. 12). Die uitleg strookt absoluut niet met het feit dat u louter denkt dat uw belagers tot de Badrmilities behoorden. Dergelijke tegenstrijdigheid doet nog meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarnaast valt ook op dat u een bijzonder beknopte en weinig doorleefde beschrijving geeft van het schietincident tegen u en uw vader: u zegt tijdens uw vrij verhaal enkel dat uw vader en u beschoten werden en dat u daarna niet meer naar de laswinkel bent gegaan. Uit eigen beweging geeft u niet meer details dan dat over uw ervaringen (CGVS p. 6). Ook wanneer u gevraagd wordt om uw emoties te beschrijven of de reactie van uw familieleden op hetgeen gebeurd is, beperkt u zich ondanks aanmoedigingen tot een algemene en laconieke uitleg: u zegt dat uw vader mentaal is ingestort, maar wanneer u daarover om uitleg wordt gevraagd, zegt u enkel dat hij niet meer buiten durfde te gaan. U

wordt gevraagd om uw eigen emoties na de schietpartij te beschrijven, en u zegt enkel dat u niemand meer vertrouwde sedert de aanslag op uw vader in 2005 en dat u na de tweede schietpartij Irak wou verlaten. Wanneer u wordt aangemoedigd om toch iets over uw emotionele beleving te vertellen, zegt u enkel dat u niet bang was van de dood maar nu wel beseft dat uw leven met één kogel voorbij kon zijn. Wanneer u gevraagd wordt om de reactie van uw moeder en echtgenote op de schietpartij te beschrijven, zegt u enkel dat ze geschokt waren en dat ze voor de rest niets zeiden, behalve dat jullie Irak moesten verlaten. Wanneer gevraagd wordt of u nog over de gebeurtenissen gesproken heeft met uw broer of vader, zegt u van niet (CGVS p.8). Dat u zich beperkt tot een dergelijke weinig doorleefde en laconieke beschrijving van de gebeurtenis en de emoties van zowel u zelf als uw familieleden, en dat er binnen uw familie überhaupt niet zo veel woorden zouden zijn vuilgemaakt aan de gebeurtenissen, is niet aannemelijk. Logischerwijze zou immers kunnen worden verwacht dat een schietpartij waarvan zowel u als uw vader slachtoffer had kunnen worden een grotere impact zou hebben op uw gezinsleden en hevige emoties zou losweken waarover u in enig detail zou kunnen vertellen. Dat dat blijkbaar niet het geval is, doet ook twifelen of de gebeurtenissen wel werkelijk hebben plaatsgevonden.

De combinatie van tegenstrijdige en onaannemelijke elementen in de verklaringen van u en uw broer over de gebeurtenissen uit 2014 maakt het onmogelijk om nog enig geloof te hechten aan de bewering als zou u in mei 2014 samen met uw vader beschoten zijn.

U verwijst ook naar de aanslag op het leven van uw vader in 2005 en naar het feit dat hij explosievenexpert was en commandant van een fawj ten tijde van Saddam (CGVS p. 6 en 9), daardoor de facto verbonden aan de Ba'athpartij. Zijn profiel en de aanslag op zijn leven uit 2005 staan op zich niet ter discussie, maar uit algemene landeninformatie, waarvan een kopie is toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat hoewel individuele vervolging mogelijk is, er geen sprake meer is van een systematische vervolging van voormalige leden van de Ba'athpartij. Louter gebaseerd op het profiel van uw vader kan dus niet besloten worden tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Ook is het volstrekt onduidelijk waarom uw vader nu, negen jaar na de aanslag uit 2005, plots opnieuw geviséerd zou worden. U wijst er enkel op dat de Badrmilities een liquidaties uitvoeren tegen mensen van het voormalige regime (CGVS p. 7), maar uit COI blijkt zoals gezegd dat er momenteel geen sprake is van systematische vervolging en u reikt zelf geen indicaties aan die wijzen op een concrete aanleiding voor een hernieuwd probleem voor uw vader.

Er dient dus te worden besloten dat uit het loutere feit dat uw vader een hoge functie had in het leger ten tijde van Saddam en uit het feit dat hij in 2005 gewond raakte bij een aanslag op zijn leven, in uw hoofde niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U haalt nog aan dat ook twee van uw ooms langs moederskant vermoord zijn, in 2007 en in 2011, maar u ziet zelf geen verband tussen de problemen die u inroept en de dood van uw ooms. Ook hieruit kan voor u dus niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Tot slot kan worden opgemerkt dat u zichzelf beschrijft als een seculiere moslim: u bent opgevoed door een seculiere vader (hoewel zijn familie van oorsprong sjiitisch zou zijn) en een soennitische moeder en geeft zelf niets om geloof (CGVS p. 3). Wat dat betreft dient te worden opgemerkt dat u zelf geen melding maakt van enige problemen die zouden voortkomen uit het feit dat u seculier bent ingesteld en dat u door uw omgeving als sjiiet zou worden gepercipieerd (CGVS p. 3 en 5).

Terloops kan nog worden gewezen op een bevreemdende tegenstrijdigheid: waar u zegt dat uw vader qua oorsprong sjiitisch is en uw moeder soennitisch, beweert uw broer M.(...) H.(...) A.(...) het tegenovergestelde: volgens zijn verklaringen is hij ook seculier maar qua oorsprong soennitisch, met een sjiitische moeder en soennitische vader (CGVS M.(...) p.3). Wanneer hij met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, zegt hij enkel dat hij het niet weet en hij geen aandacht besteedt aan religie (CGVS p. 7). Een complete desinteresse in religie verklaart evenwel niet waarom hij of u zich zelfs zou vergissen wat betreft de religieuze achtergrond van jullie ouders, zeker gezien religieuze achtergrond toch enig belang heeft in het door sektarisch geweld geteisterde Irak.

Hoe dan ook blijkt uit uw verklaringen geenszins dat u of uw broer ooit te kampen heeft gekregen met problemen van religieuze aard. Ook uit het feit dat u seculier bent ingesteld kan in uw hoofde dus niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te

evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit “areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de

hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen

in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt, veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Met uw identiteitsdocumenten (nationaliteitsbewijs, identiteitskaart, woonstkaart, paspoort en huwelijksakte) bewijst u uw identiteit, maar die wordt op zich niet in twijfel getrokken. De documenten van uw vader (zijn legerbadge en foto's van zijn verwondingen na de aanslag in 2005) indiceren dat hij inderdaad actief was in het leger onder Saddam en dat hij zijn oog verloren heeft, maar dat werpt geen nieuw licht op de door u ingeroepen vervolgingsfeiten. Het UNCHRdocument van uw asielaanvraag in Turkije toont aan dat u er bescherming heeft aangevraagd, maar ook dat bewijst op geen enkele manier dat er in uw hoofde een gegronde vrees bestaat voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de nota vrijwillig vertrek van de Dienst Vreemdelingen zaken dd. 13 februari 2018, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat verzoekende partij op 28 augustus 2017 vrijwillig is teruggekeerd naar Irak. Op de vraag naar het belang dat verzoeker thans nog heeft bij het beroep tegen de bestreden beslissing na een vrijwillig vertrek, stelt de raadsman van verzoeker zich te schikken naar de wijsheid van de Raad.

2.2.1. *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953.

Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Uit het voorgaande blijkt dat de vluchtelingendefinitie uit volgende criteria bestaat die in hoofde van de asielzoeker cumulatief dienen vervuld te zijn om erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet:

- een vreemdeling zijn in de zin van artikel 1 van de Vreemdelingenwet;
- gegronde vrees hebben voor vervolging;
- om redenen van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging;
- zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit;
- de “bescherming” van het land van nationaliteit niet kunnen of, “wegens deze vrees”, niet willen inroepen of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.

2.2.2. *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. (...)”*

2.3. De Raad wijst erop dat *“zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit”* een voorwaarde is om te voldoen aan de vluchtelingenstatus. De subsidiaire beschermingsstatus kan ook niet worden toegekend aan de persoon die intussen teruggekeerd is naar zijn/haar land van herkomst. Verzoeker heeft derhalve geen belang bij zijn vraag de bestreden beslissing te hervormen en hem in hoofdorde als vluchteling te erkennen dan wel hem in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, zoals hij *in fine* vraagt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS